

aitas temma omma fulluga ja walla ab-
biga, et nisuggune laste kool saaks seätud'
kus waesed lapsed ehk ka need nored hin-
ged saaksid korjatud, kelle wannemad neid
ollid koddusest õppetamisest mahha iätnud.
Kui leiti et wannematt-l seäl jures sü olli,
siis nemmad piddid sedda rohke minne kōli
fullutamist kändma. Herra ei kulan mitte
üksnes truiste järrele, kuidas perre des wal-
litsusse luggu olli, waid tedda nähti isfi
tihti iggas perres, nenda et ei ükski ei
saand ilma julge olla sest, et herra ei
astuks järsko perre uksest sisse. Seeb se
olli, et iggamees piddi ennast allati hoidma
holetusse, raiskamisse ja keigesugguse mu
kõwwerusse eest. Wald läks se läbbi
nähtawal wiisil tuggewamaks wäljaspiddi-
se põlwe polest ja ausamaks seestpiddist
luggu mõda. — Herra õppetas agga ka
ommad lapsed, et piddid igga küllamehhe
wasto lahked ollema, ja iggaüht auusta-
ma, kes auustusse wäärt olli. Omma

tütte jures olli temma sest polest heaste
korda sanud. Woias agga, kes wastane
ja surelisse melega maddala põlwe rahwa
wasto olli, isfa et sanud mitte täieste jäggo.
Sedda nähti ühhel päwal isseärranis. —
Üks au wäärt perremees, kellest herra suurt
luggu piddas, astus moisa tuppä, kus
herra kaks last ollid. Pallis herraga kōkko
sada. Preiten terretas tedda lahkest, ja
läks siis isfa jure, sedda temmale teäda
anda, agga ütles enne wanna mehhele, et
piddi ni kaua mahha istuma. Noor herra
astus siis tallopoia ette ja ütles: „oh mees,
kui pahhaste sa haised; kassj wälja“!
Seine allandlik hing olli jubba walmis,
toast wälja minna kui herra sisse astus.
„Et terre, wanna söbber, mis hädda on
sulle juhtund, et ni furwandolinne olled
nähha“? — Muud hädda mitte, ütles
tallopog, kui et praego kulan, et pahha
haisoga teie illus tubba rojastan. „Üks ei
olle jälle minne ütbe ja ülleannetuma poisi